

ΠΕΤΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥΛΙΑΣ

Η ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Η ΑΤΜΟΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

© 2021, Πέτρος Χριστούλιας για το κείμενο και την εικονογράφηση
© 2021, Εκδόσεις Ίκαρος

Επιμέλεια – Διορθώσεις: Μάνος Μπονάνος
Στοιχειοθεσία – Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος
Εκτύπωση: Μητρόπολις Α.Ε.
Βιβλιοδεσία: Ηλ. Μπουντάς – Π. Βασιλειάδης Ο.Ε.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2021
ISBN 978-960-572-420-7

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ | ΒΟΥΛΗΣ 4, 105 62 ΑΘΗΝΑ | Τ: 210 3225152 | www.ikarosbooks.gr

Πέτρος Χριστούλιας

Η ΑΤΜΟΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΙΚΑΡΟΣ

Ο μυστηριώδης κύριος

«Είσαι ζαβολιάρης!» φώναξε η Φωτεινή αγανακτισμένη.

«Κέρδισα αυτό το μπαούλο θησαυρού απόλυτα δίκαια», απάντησε ο Άλκης με ψυχρό και αδιάφορο ύφος.

Η Φωτεινή, που αυτή η έκφραση στο πρόσωπο του αδερφού της την έκανε έξω φρενών, άρπαξε το μεγάλο πολύεδρο ζάρι και το εκσφενδόνισε με όλη της τη δύναμη προς το μέρος του. Ο Άλκης, που ήξερε καλά τις εκρήξεις θυμού της αδερφής του, ήταν σε επιφυλακή. Με ένα γρήγορο σκύψιμο απέφυγε το ζάρι, που

πέρασε ανάμεσα από τα κάγκελα του μπαλκονιού και έπεσε στο κενό. Τα παιδιά, αφήνοντας αναγκαστικά την παρτίδα του επιτραπέζιου με τους πειρατές στη μέση, κόλλησαν τα πρόσωπά τους στο σίδηρο και κοίταξαν προς τα κάτω.

Το διαμέρισμα όπου έμεναν βρισκόταν στον τρίτο όροφο μιας πολυκατοικίας. Παρότι ζούσαν σε μια μετρίου μεγέθους παραθαλάσσια επαρχιακή πόλη, το μπαλκόνι τους δεν είχε ιδιαίτερα όμορφη θέα. Για την ακρίβεια, το μόνο που έβλεπαν απέναντί τους ήταν ο τοίχος μιας άλλης πολυκατοικίας, από αυτούς που οι αρχιτέκτονες ονομάζουν «τυφλούς» γιατί δεν έχουν ούτε ένα παράθυρο. Ανάμεσα στα δύο ψηλά κτίρια βρισκόταν στριμωγμένο ένα παλιό σπίτι με κεραμοσκεπή και μια μικρή αυλή. Στο πίσω μέρος της υπήρχε μια περγαμοντιά, και στη σκιά της ένα σιδερένιο στρογγυλό τραπεζάκι με δυο καρέκλες. Κάθε τόσο μια γριούλα έβγαινε από το σπίτι για να σκουπίσει όποιο φυλλαράκι έπεφτε από το δέντρο στις πλάκες της αυλής.

Ο Άλκης σταύρωσε μουτρωμένος τα χέρια του στο στήθος και, γυρνώντας προς την αδερφή του, είπε με αυστηρό ύφος: «Τι κατάλαβες τώρα; Άλλο ένα πολύ-

τιμο αντικείμενό μας χάθηκε για πάντα! Στο επόμενο σκούπισμα, το σπάνιο ζάρι μας θα καταλήξει στα σκουπίδια».

Τον διέκοψε το τρίξιμο μιας πόρτας. Κοίταξε και πάλι προς τα κάτω.

«Ορίστε, νάτη! Βγαίνει από το σπίτι! Να δεις που θα σκουπίσει πάλι».

«Όχι, πάει προς την εξώπορτα. Έχει έρθει πάλι αυτός ο μυστηριώδης κύριος που την επισκέπτεται τον τελευταίο καιρό», παρατήρησε η Φωτεινή.

«Ναι, ε; Όστε εμφανίστηκε ξανά;» αναρωτήθηκε ο Άλκης συνοφρυωμένος, με ύφος που θύμιζε ντετέκτιβ σε τηλεοπτική αστυνομική σειρά. «Μπορεί πάντως να είναι κάποιος συγγενής της. Ίσως και γιος της, αν κρίνουμε από την ηλικία».

«Ναι, φαίνεται αρκετά πιο νέος», συνέχισε η Φωτεινή σε ρόλο βοηθού επιθεωρητή. «Μόνο που είναι ντυμένος σαν παπούς».

«Είναι όντως πολύ μυστηριώδης...» κατέληξε ο Άλκης με μισόκλειστα μάτια, τρίβοντας το πιγούνι του. Η λέξη *μυστηριώδης* τού άρεσε πολύ τελευταία και τη χρησιμοποιούσε συχνά.

Στο λεπτό η περιπέτεια στο Νησί των Θησαυρών είχε ξεχαστεί και τα παιδιά βρίσκονταν τώρα στη μέση μιας σκοτεινής αστυνομικής ιστορίας.

«Λοιπόν!» είπε ο Άλκης. «Νομίζω ότι πρέπει να λύσουμε το μυστήριο. Δεν μπορούμε να αφήσουμε έναν τύπο ντυμένο σαν να έχει βγει από παλιά αστυνομική ταινία να κυκλοφορεί έτσι κάτω από τη μύτη μας. Φοράει μέχρι και καπέλο γκάνγκστερ».

«Σκέφτεσαι αυτό που σκέφτομαι;»
«Να τον παρακολουθήσουμε!»
«Γρήγορα όμως, γιατί δεν έχουμε χρόνο. Η μαμά
δεν θα λείπει για πολύ ακόμα».

Κάτω στην αυλή ο μυστηριώδης κύριος φαινόταν αμήχανος. Καθόταν στη μία από τις δύο καρέκλες δίπλα στο μεταλλικό τραπεζάκι και έπαιζε κάπως νευρικά με το καπέλο του. Η γριούλα, αφού υποδέχτηκε τον επισκέπτη της, είχε ξαναμπεί στο σπίτι και τώρα έβγαινε κρατώντας έναν δίσκο. Πάνω του υπήρχε στρωμένο ένα ελαφρώς κιτρινωμένο σεμεδάκι και ακουμπούσαν μια σκουρόχρωμη πλόινη κανάτα, ένα γυάλινο ποτήρι και ένα κρυστάλλινο μικροσκοπικό πιατάκι με γλυκό του κουταλιού περγαμόντο. Η γριούλα ακούμπησε τον δίσκο στο τραπεζάκι, γέμισε το ποτήρι με νερό από την κανάτα, κι έκατσε στη δεύτερη καρέκλα σταυρώνοντας τα χέρια στην ποδιά της. Ο κύριος πήρε το πιατάκι στα χέρια του και την ευχαρίστησε. Με μια ντροπαλή κίνηση έβαλε το γλυκό στο στόμα του και ανασπκώντας τα φρύδια του άφησε ένα ευγενικό «Μμμμ» να συνοδέψει το μάσημά του μέχρι να καταπιεί. Στη συνέχεια άφησε το πιατάκι στον δίσκο και πήρε το ποτήρι με το νερό.

«Εις υγείαν!» είπε και κατέβασε το νερό με τρεις μεγάλες, γρήγορες γουλιές.

Οι δυο τους έμειναν για λίγη ώρα χωρίς να μιλάνε. Η γιαγιά, καθισμένη στην ίδια στάση, κοιτούσε

αφηρημένα τον γεμάτο ρωγμές και σκαψίματα εξωτερικό τοίχο της αυλής. Ο μυστηριώδης κύριος, από την άλλη, μια κοιτούσε τα φύλλα της περιγαμοντιάς, μια κάποιο πουλάκι που πετούσε από κλαδί σε κλαδί. Κάποια στιγμή, με μια συγκρατημένη κίνηση, σήκωσε το μανίκι του και κοίταξε το ρολόι του.

«Λοιπόν», είπε σοβαρά, «πέρασε η ώρα. Συγχωρήστε με, αλλά πρέπει να πηγαίνω».

«Να πηγαίνετε;...» Η αναπόληση στην οποία είχε βυθιστεί η γιαγιά διακόπηκε απότομα. «Ναι, ναι! Να σας ξεπροβοδίσω».

Έσκυψε μπροστά, στηρίχτηκε με τα δυο χέρια στα γόνατά της και με ένα αργό σπρώξιμο κατάφερε να σηκωθεί. Συνόδευσε σιγά-σιγά τον επισκέπτη της μέχρι τη σιδερένια αυλόπορτα και αυτός, με ένα ευγενικό ανεπαίσθητο σκύψιμο προς το μέρος της, την ευχαρίστησε και βγήκε έξω.

Ο άντρας πήρε τον δρόμο που οδηγούσε στη θάλασσα και άρχισε να κατηφορίζει. Ήταν στ' αλήθεια ντυμένος παλιομοδίτικα και η φιγούρα του έμοιαζε αταίριαστη καθώς περνούσε μπροστά από τις μοντέρνες πολυκατοικίες και τα σύγχρονα αυτοκίνητα.